

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

เปรตผีขอส่วนบุญในโรงพยาบาล

(ผู้ว่าฯ วันเกิดครับ เอาทองคำมาถวาย) โห้ย นี่เกิดเป็นเงินเป็นทองเราอยากจะให้
เกิดวันยังค่ำ (ทองหนัก ๑๐ บาทครับผม) พอใจ ๆ ดีแล้ว เป็นมงคล (ค่าไฟฟ้าทั้งหมดเขา
คิด ๙๖,๐๐๐ ครับ ท่านผู้กำกับรวบรวมได้ ๑๓,๐๐๐ อีก ๘๓,๐๐๐ ผมออกไปหมดแล้ว
ครับ) ไฟฟ้านะ เออเอาละพอใจ เพราะเห็นแล้วมาตั้งแล้วรื้อ ๆ โห้ ดูแล้วไม่สะดวกใจ จึง
ได้ติดต่อเรื่องราวนี้นะ ก็ดีแล้วที่นี้ไม่ต้องมาติดมาตั้งเรื่อย ๆ ยุ่งเรื่อย ๆ ทำให้เรียบบร้อยไป
เลย ทั้งเสา ทั้งสายไฟฟ้า เพราะมันมีงานอยู่ตลอด เสาไฟดูเหมือนจะ ๒๐ กว่าต้น เราเดิน
นับดูดูเหมือน ๒๐ กว่าเสาไฟ แล้วลำบากลำบนอยู่บ่อย ๆ เดี่ยวมีงาน ๆ มีงานที่ไร้กษณอัน
นี้มายุ่งกันเลย พอเสร็จแล้วก็รื้อไป ดู เอ้ มันยังงัยกัน จึงทำให้เรียบบร้อยสนิท ตกลงที่นี้ไม่
ต้องรื้อต้องถอนบ่อย

นี่ผู้ว่าฯท่านก็เอาเกือบแสน นุ่นเห็นไหมสายไฟ บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็รวมกัน
บริจาค เสร็จแล้วผู้ว่าฯ เป็นโต๊โไฟใหญ่ขึ้นเลย พวกสายไฟ แล้วก็พวกต้นเสาไฟฟ้านี้จะไม่
เป็นกังวลมาฝั่งมารื้อ เพราะวัดนี้ม้งานอยู่บ่อย ๆ นี้นะ ซึ่งแต่ก่อนก็ไม่เคยมี สำหรับวัดนี้
พูดได้เลยว่าไม่มีงาน มีแต่งานของพระล้วน ๆ งานของพระเป็นยังงัย งานเดินจงกรม นั่ง
สมาธิภาวนา ชำระความไม่ดีของตัวเอง จากจิตใจ จากกาย วาจา ชำระตลอด ๆ อันนี้
เรียกว่ากิเลสคือความสกปรกทางใจ กิเลสแสดงฤทธิ์ออกมาเป็นพิษเป็นภัย ทุกแบบที่
ออกมาจากใจแล้วเป็นพิษเป็นไฟเผาไหม้กัน เผาได้ทั้งโลก นี้ออกจากความสกปรกและ
เป็นพิษภัยอยู่ภายในใจ ท่านให้ชื่อว่ากิเลส

พระท่านชำระสิ่งเหล่านี้ไม่ให้เป็นภัยแก่ตัวเอง เมื่อไม่เป็นภัยคุณก็เกิดขึ้นพร้อมกัน
เหมือนอย่างที่เรากรู้งรังออกแล้ว ความเตียนโล่งก็ขึ้นพร้อมกัน งานของท่านเป็นอย่างนั้น
ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล คือครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่เรื่อยมา เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็น
ชีวิตจิตใจของพระพุทธศาสนา และของพระตลอดมา นี้อีกงานอันดับหนึ่ง ส่วนที่เราเห็น
เต็มบ้านเต็มเมืองอยู่ที่นี่ มันไม่ใช่งานของศาสนาโดยตรงนะ อนุโลมให้บ้างก็มาทางอ้อม
หนักเข้าไปกว่านั้นก็เป็นพวกกาฝากของศาสนา กัดตับ กัดไส้ กัดพุงของศาสนา และก็ของ
พระ ของเณร ของวัดของวาไปหมดเลย มีแต่การก่อการสร้างยุ่งเหยิงวุ่นวาย นี้ไม่ใช่งาน
ของพระพุทธเจ้าโดยตรง

ท่านผู้ใดที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวศาสนาให้ได้ฟังเสีย งานศาสนาแก่พระนี้
 ขึ้นดับหนึ่ง งานศาสนา งานของพระแท้ รุกขมูลเสนาสน์ ขึ้นต้น บรรพชาอุปสมบทแล้วให้
 ท่านทั้งหลายไปอยู่ในรุกขมูลร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ซึ่งเป็น
 สถานที่ไม่มีสิ่งใดรบกวน เพราะโลกเขาไม่ไปเกี่ยวข้อง เป็นความสะอาดสำหรับผู้บำเพ็ญ
 ธรรม อยู่ในที่เช่นนั้น และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่ในที่เช่นนั้น ตลอดชีวิตเกิด หนุนนะ
 ไม่ใช่ธรรมดานะ ตลอดชีวิตให้อุตสาหะพยายาม อุตสาหะ โกรธโย อยู่อย่างนั้นตลอดชีวิต
 เกิด

ส่วนที่ท่านให้เป็นอนุโลมไปมีบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เรื่องใหญ่เป็นอันนี้ ท่านปฏิบัติมา
 อย่างนั้น ฟังแต่รุกขมูล คือป่าคือเขา ในครั้งนี้เขาเรียกมหาวิทยาลัยบ้าน มหาวิทยาลัยป่า
 เราก็คงต้องมีเข้ามาเทียบกันซิ มหาวิทยาลัยป่านี้มีมาก่อนมหาวิทยาลัยบ้านนะ อันนี้ฟังมา
 ตั้งขึ้น ยกขึ้นโก้ ๆ ที่ว่ามหาวิทยาลัยสงฆ์ทุกวันนี้ พุดให้มันยันกันนี้ ต่างคนต่างเรียนมารู้
 ด้วยกัน เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ มหาวิทยาลัยสงฆ์คืออะไร มีแต่เรื่องความรู้วิชา หลักวิชา
 ต่าง ๆ ของทางโลกเข้ามาเหยียบย่ำทำลายศาสนาไปเสียແຫລก ๆ นี่มหาวิทยาลัยสงฆ์ทุก
 วันนี้เป็นอย่างนี้ มหาวิทยาลัยป่าของพระพุทธเจ้านี้ ไล่เข้าป่าแล้วกำจัดสิ่งที่เป็นมลทิน มัว
 หมองมืดตื้อ เป็นฟืนเป็นไฟแก่ตัวเองออก

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงเป็นศาสดาองค์เอก สำเร็จมาจากมหาวิทยาลัยป่า
 บรรดาสาวกทั้งหลายก็ไปศึกษาเล่าเรียนในป่า เช่นเบญจวัคคีย์ทั้งหลาย ถ้าอย่างทุกวันนี้เรียก
 มหาวิทยาลัยป่า แต่ก่อนท่านไม่เรียก ท่านเรียกว่าป่า ๆ ไปอย่างนั้น รุกขมูล ๆ เวลาท่าน
 ไปเรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงประทานโอวาทให้เรียนร้อยแล้ว ชั้นที่ท่านเรียนท่านสำเร็จ
 ออกมา องค์กรนี้สำเร็จพระโสดา องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระสกิทาคา องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระอนาคา
 องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระอรหันตบุคคล นี่เรียกว่าก้าวขึ้นไปถึงชั้นอริยมุมิ อริยธรรม อริยบุคคล
 ขึ้นไปเรื่อย ๆ ท่านสำเร็จออกมาจากในป่า จากนั้นก็มาสั่งสอนโลกเรื่อยมา จนกลายเป็น
 สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา

ท่านเรียน ท่านปฏิบัติ สำเร็จมาจากในป่า ตามที่พระพุทธเจ้าทรงประทานพระ
 โอวาทให้โดยถูกต้องแล้ว จึงว่า สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา เป็นสงฆ์ประเภทนั้นนะ
 ผู้ที่ไม่เข้าใจถึงเรื่องศาสนา ก็จะเห็นที่เคลื่อนอยู่ตามวัดตามวา ตามบ้านตามเมืองนี้ว่าเป็น
 ศาสนา ศาสนาแท้ไปเสีย เช่นอย่างสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ท่านไม่ได้นิยมแต่ก่อน นิยมอะไร ใน
 ตำรับตำราก็ไม่เห็น มีบ้างเล็กน้อยท่านก็แสดงเอาไว้ว่า นางวิสาขาสร้างวิหาร หรือสร้าง
 ศาลา ขออนุญาตพระพุทธเจ้าสร้างศาลา หรือวิหารหลังหนึ่ง นางวิสาขาที่เป็นโยมอุปัฏฐาก

เวลาเข้าป่าเข้าเขาไปบำเพ็ญภาวนานี้ คีลนี้จะเป็นอย่างเด่น เป็นสมบัติที่เด่นชัดในตัวของเรา ไปนี้เสือกระทืบ ทางนั้นก็เสือกระทืบ อันนี้เราพอพูดอวดได้เพราะเราเคยมาแล้วกับเรื่องเหล่านี้ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเก่งกว่าเราในเรื่องอย่างนี้ อย่างน้อยให้มีคิล พอมิคิลนี้บอญ อยู่ภายในใจ เอ้า ถึงมันมากัดกินเรานี้ความบอญมันแน่นอยู่แล้วต่อความดีความสุคตินะ เพียงเท่านั้นพอ พอตัวนะในชั้นที่มีคิลพอตัว

จากนั้นจิตอบรมด้วยคิลด้วยธรรม จิตใจมีความสง่างามขึ้น นี้บำรุงธรรมนะ คีล รักษาเป็นรั้วกันไม่ให้ภัยให้เข้าคิกอันตรายอะไรเข้ามาทำลายธรรมที่กำลังบำรุงรักษาอยู่เวลานี้ด้วยการภาวนา ๆ คีลเป็นรั้วกันกำแพงหนาแน่น คือไม่มีอะไรเข้ามาทำลายคิลให้ขาดได้ ตัวเองก็ไม่ติดไม่เดินออกไปเพื่อการทำลายตัวเอง คีลก็สมบูรณ์ นั้นละสมบูรณ์มาตั้งแต่วัน บวช องค์ไหนขาดคิลข้อใด ตั้งแต่วันบวชมาสมบูรณ์ด้วยกัน ทำนอิมด้วยคิล พอดด้วยคิล ด้วยกันทั้งนั้น เพราะต่างองค์ต่างรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน นี้เรียกว่าก้าวเข้ามาฝ่าย ศาสนา ฝ่ายธรรม เพื่อจะแก้สิ่งที่เป็ภัย คือความหิวโหยนั้นด้วยคิลด้วยธรรมเป็นลำดับ เพียงคิลเท่านั้นพอ

ในชั้นนี้แล้วอิมนะ อิมตัว ไปอยู่ในป่าในเขา โอัย เสียงเสือกระทืบ ๆ เสือไม่ใช่เสือ เล็กเสือน้อย ไม่ใช่เสือเขาวาดภาพในกระดานนะ เสือจริง ๆ ว่าไง มันกระทืบ ๆ อยู่ข้าง ทาง เดินจงกรมนี้เฉยนะ เพราะมันบอญ ทีนี้จิตก็หมุนตัวเข้าไป ฟังท่านทั้งหลายให้รู้เรื่อง คุณค่าของธรรม ทีนี้เวลาจิตธรรมดาที่เราว่ากล้วนนั้นกล้วนนี้ นี้ก็คือกิเลสหลอก กลัวอะไร ถ้า ว่ากลัวผีจิตมันวิ่งเข้าไปหาแต่ป่าช้า วิ่งเข้าไปหาแต่ผี ถ้าว่ากลัวเสือมันวิ่งเข้าหาแต่เสือ คิด หาแต่เรื่องเสือ มันกลัวอะไรจึงเป็นอย่างนั้น ถ้ากลัวมันต้องหลบ ต้องหมอบ ต้องซ่อน นีวิ่ง เข้าไปหาเขา มันกล้าหาญไม่รู้จักตายเข้าใจไหม

ทีนี้เวลาคิลเรามีแล้ว จิตของเรามันจะกลัวอะไร เอาพุทโธให้เป็นเกาะ ยึดกับพุทโธ นี้ผู้ตั้งใจพิจารณาให้เห็นประจักษ์ นี้กำลังพูดให้ฟังเรื่องผลแห่งการกระทำ เวลาเข้าไป แต่ ก่อนอยู่ที่ไหนมีแต่เสือนะ มีสัตว์ร้ายพวกเนื้อเต็มไปหมดในดงในป่า ไม่อดไม่อยากเรื่อง เหล่านี้ เพราะฉะนั้นก้าวเข้าดงไหนจึงมีแต่ป่าที่น่ากลัว ทีนี้ที่น่ากลัวก็ยิ่งขับเข้าไปหาที่น่า กลัว เพื่อจะตัดสันดานจิตตัวที่กิเลสแฝงอยู่นี้ พอไปนี้เสียงเสือกระทืบ บังคับที่นี้นะ เอากัน ตรงนี้นะ เราจะเห็นผลได้อย่างชัดเจนเลย มันจะตัวสั้นแล้วนะ มันกลัว

ทีนี้เราก็เชื่อพระพุทธเจ้าชี่ เชื่อเสือก็สร้างแต่ความกลัวความทุกข์ให้เรา เชื่อ พระพุทธเจ้าเอาพุทโธเข้ามาในใจนี้ จะเอาความอาจหาญชาญชัยขึ้นทับกัน รบกัน เอาพุท โธติดกับจิตห้ามไม่ให้คิดออกไป ถ้าว่ากลัวเสือก็อย่าคิดถึงเสือ ไม่ให้คิด ให้เกาะ

พระพุทธเจ้า เสือเป็นภัย พระพุทธเจ้าเป็นคุณ พุทโธ ๆ ติดแนบ มันกลัว มันอยากจะคิดนะ มันกลัว อยากจะคิดออกไปหาเสือ มันกลัวอะไรอย่างนั้น บังคับไว้ ๆ หนาแน่น ๆ ด้วยสติบังคับไว้ ที่นี้จิตเมื่อได้รับการอบรมรักษาด้วยสติดี แล้วพุทโธติดแนบกัน ก็สร้างพลังขึ้นมาในใจ มีความอบอุ่นเข้ามา ๆ แน่นหนามั่นคง ความกลัวหายไป ๆ ที่นี้พุทโธถึยิบแล้วหมุนตัวขึ้นมาเป็นฐานแห่งความสงบเย็นใจ

จากนั้นแล้วความกลัวหายขึ้นนะที่นี้ ขณะก่อนมันกลัวจะเป็นจะตาย ที่นี้พอพุทโธกับใจเข้าเป็นอันเดียวกันแล้ว ความกลัวหายชาญชัย ความอบอุ่นเกิดขึ้น ๆ จากนั้นเป็นความกลัวหายเลยที่นี้ เอา ในขณะที่มันกลัวจนตัวสั่น มันกลัวมากนะ ที่นี้พอจิตได้รับการอบรมจากพุทโธที่เป็นมหาคุณนี้ด้วยดีแล้ว ไม่ให้มันส่งไปหาภัยคือเสือ ที่นี้จิตนี้ก็อบอุ่นเข้า ๆ สง่างาม ๆ ต่อจากนั้นก็เกิดความกลัวหายชาญชัย พร้อมทั้งความสว่างไสวภายในใจ เอ้า ที่นี้ขณะนี้มันกลัวหายเต็มที่แล้ว เอ้า เสือเดินมาจะเดินเข้าไปหาเสือได้เลย เห็นไหมจิตดวงนี้แหละ ตัวมันหลอกให้กลัว นั่นคือกิเลส ธรรมที่ทำให้กลัวหายชาญชัย สู้กันได้เลย

ขณะที่มันกลัวจนตัวสั่น ขณะหลังมานี้เกิดความกลัวหายชาญชัย เอ้าเสือเดินมาเถอะเดินเข้าไปหาเลย ไม่มีคำว่าสะทสะท้าน ถึงเสือจะกินหรือไม่กินมันก็ไม่คิด แต่ความกลัวหายมันบอกอยู่ในปัจจุบัน ไม่กลัวอะไรในโลกนี้ ฟังซินะ ลงธรรมสั่งสมพลังธรรมเข้าสู่ใจแล้วกลัวหายชาญชัย เดินไปไหนได้หมดที่นี้ แต่ก่อนเรากลัวจะตาย ที่นี้ไปไหนไปได้หมด นี่เห็นไหมผลแห่งการปฏิบัติ ธรรมเป็นมหาคุณต่อจิตใจปัจจุบันเช่นเดียวกัน กับกิเลสมันสร้างฝันสร้างไฟเผาไหม้เราในปัจจุบัน นี่ละท่านก็พอของท่าน

ที่นี้เมื่อได้เหตุได้ผลอย่างนี้แล้ว ไปอยู่ที่ไหนหาที่กลัว ๆ ที่กลัวคืออะไร ที่กลัวยิ่งจะได้เด็ด เข้มแข็งเข้าไปในการรักษาจิต จิตจะได้รับความมั่นคงจากธรรม แล้วก็เห็นผลประจักษ์ ๆ เกิดความกลัวหาย ถ้าไม่น่ากลัวจิตมันเถลไถลนะ ถ้าที่ไหนไม่น่ากลัวมันชักช้ำเกียจกาณา สติก็ไม่ค่อยตั้ง นอนก็ไม่รู้จักตื่น กินก็มาก นอนก็มาก นี่สั่งสมกิเลสขึ้นแล้วจะลากอันอื่นมันไม่ทันกัน ไม่ถึงกันนะ ลากคอมันไปภาวนา ไปเดินจงกรม โอ้ย คอขาดก็ขาดมันไม่ยอมไปทางจงกรม มันโดดถอยหลัง

นี่ความขี้เกียจ ท้อแท้อ่อนแอเป็นเรื่องกิเลสแล้วนี่มันเกิด เวลาเราตัดมันเข้าไป ความกลัวหายเกิดขึ้นอย่างนี้ เวลากลัวเท่าไรจิตของเราแน่นหนามั่นคง ฟิตเข้า ๆ เห็นผลประจักษ์ ๆ นี่ละทำไมพระก็ดี คนก็ดี กลัวเหมือนกัน เช่น อย่างท่านไปฝึกหัดท่านอยู่ในป่าในเขา บางแห่งเสือมานั่งอยู่ก็มีหลวงปู่มันเล่าให้ฟัง มานั่งอยู่นี้ ท่านเดินจงกรม แต่ไม่ใช่

ท่านอาจารย์มันเรา หากครูบาของท่าน ท่านเดินจงกรมอยู่ ท่านอาจารย์มันเล่าให้ฟัง เล่าให้ฟังอย่างเฉยนะ เพราะท่านสู้มาพอแล้ว เราเดินจงกรมไปมาๆ เอ๊ะ ทำไมมันผิตสังเกตท่านว่า ท่านอาจารย์สีทาท่านมาเล่าให้ฟัง ทำไมมันผิตสังเกต มองไปที่ไหนได้ แต่เสื่อมันไม่ได้หมอบนะ ถ้าหมอบมันมีท่าจะตะครุบจะตะปบจะกินได้ แต่น้ำมันั่งแบบหมานั่ง นั่งชัน

ท่านเดินไปมองไป โอ้โฮย มันนั่งอยู่ที่นี่ มันมานั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อไร ท่านก็เดินจงกรมไม่กลัวนะ ท่านว่าอย่างนั้น ไม่กลัวแต่ชนลูก ก็เดินไปอย่างนั้นแหละ มันก็นั่งอยู่นั้นเฉย นี่ก็เดินไปเดินมา พอนานเข้าพอสมควรแล้วท่านก็คิดในใจ คิดว่า เอ้อ จะมานั่งเฝ้ากันหาอะไร อยากไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไปซี ทางนี้ก็จะทำภาวนาหาประโยชน์แก่ตน นั้นจะไปทำอะไรก็แล้วแต่ อยากจะไปไหนก็ไปซีมานั่งเฝ้ากันอะไร เสียงคำรามขึ้นเลย เฮ้อๆ ๆ ขึ้นเลย เหมือนกับเทวดาบันดาลหรือเทวดาสังสรรค์มาเป็นเสือกก็ได้ หรือจิตนั้นมีเทวดาคอยกระซิบอยู่ก็ได้ พอเราคิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นมาเสือนี่คำรามขึ้นทันทีเลย พอว่าอย่างนั้นท่านก็พลิกแก้ความคิดเสียใหม่ว่า เอ้อ ถ้าไม่ออกไป จะมานั่งเฝ้ารักษายามให้ก็ได้อยู่ไม่ว่าอะไร นั่งอยู่นั้นก็นั่งเถอะ ทางนี้ก็จะเดินจงกรม เสียงเจี๊ยบเลยนะ แล้วนั่งอยู่นั้นจนกระทั่งเดินจงกรมกลับมาแล้ว วันหลังไม่มาอีกเลย นี่เห็นไหมภาวนาท่านสู้จนขนาดนั้น ท่านไม่ได้หีนี้นะ เอาจนได้

นี่พูดถึงเรื่องการภาวนาฝึกใจ กิเลสตัวแสบที่หลอกให้เอนให้เอียงให้ล้มระนาว มีแต่กิเลสทั้งนั้น ธรรมนี้สอนเพื่อพยุ้งๆ ให้ตั้งตัว เช่นอย่างมันกลัวเสือกก็ให้คิดกับพุทโธ นี่เรียกว่าตั้งตัวกับพุทโธ เสือจะมาตะม้ายันไปหามัน ให้อ้อมมันแล้วก็เผ่นเท่านั้นละซี ที่นี้พอจิตมีความสงบเย็นใจแล้ว จิตนี้ก็พอตัวในนี้ ไม่เหมือนกิเลสนะ พอตัวขึ้นนี้ในสมาธิ อยู่ที่ไหนเย็นหมด สบายหมดจิตของผู้ภาวนามีสมาธิ นี่ละธรรมมีอยู่หรือไม่มี ฟังซิท่านทั้งหลาย ธรรมพระพุทเจ้าประกาศกังวานมาได้ก็กัปกัลป์ เฉพาะพระพุทเจ้าของเรา ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว พวกเราเป็นยังงี้ เป็นกบเฝ้ากอบัวอยู่เหรอ

เป็นยังงี้กบเฝ้ากอบัว ร้องเอ๊ยๆ ๆ ถึงเวลาเขาก็เอาดอกบัวไปบูชาพระ กบก็ร้องเอ๊ยๆ ๆ ไม่ได้เรื่องอะไร นี่ผู้ดีทั้งหลายท่านขนอรรถขนธรรมขนบุญขนกุศลเข้าสู่ใจจากศาสนา เรามีแต่เอ๊ยๆ ๆ ไปที่ไหนดี ไปโรงละคร โรงระบำรำไปที่ไหนดี มันเอ๊ยๆ ทางนั้นเอ๊ยๆ ทางนี้ พวกเราพวกเอ๊ยๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ให้พากันคิดนะ ศาสนาประกาศกังวานอยู่ด้วยความเลิศเลอ พวกเรามันหุนหันวาทาบอดอยู่ยังงี้ ตายกองกันมาตั้งกัปกัลป์ไม่เข็ดไม่หลาบข้างเหรอ พระพุทเจ้าโสมณอยู่ โก นุ หาส โก กิमानุโท นิจุจ ปชชลิเต สติ อนุธกาเรน โอนทุธา ปทีปี น คเวสธ. ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันเป็นพินเป็นไฟเผา

ใหม่หัวใจของสัตว์โลก เพราะความมืดมนอนธการของกิเลสตลอดเวลา ยังมีแก้ไข หัวเราะรื่นเริงบันเทิงกันอยู่หรือ ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่ฟัง นั้นฟังซิ นี่ละพุทธภาษิตนะ ท่านแสดงไว้

ควรจะตื่นนะพวกเราทั้งหลาย อย่าเพลินเป็นบ้ากัน เขาก็เพลิน เราก็จิเพลิน โลก สงสารนี้เพลินกันด้วยพินด้วยไฟเผาไหม้ตลอดเวลา พระพุทธเจ้าโฆษณามันไม่ได้ฟังเสียง นะ มันถึงมีตั้งแต่ความทุกข์ความทรมานเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนที่มีความสุขบ้างพอให้อยู่ได้เย็นสบายหรือออกร้านความสุขบ้างมีที่ไหน ไม่มี มีตั้งแต่ความทุกข์เต็มโลกเต็ม สงสารเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มแผ่นดิน ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล ความทุกข์คือกิเลสสร้างขึ้นมา อยู่บนหัวใจ ทับลงในหัวใจ เผาไหม้ตลอดเวลา หาความสุขที่ไหนได้ ถ้าไม่เอาธรรมเข้ามา กำจัดปิดเป่า เช่นน้ำดับไฟแล้วหาความเย็นไม่ได้นะ ต้องพากันอุตส่าห์พยายามหาความเย็นด้วยอรรถด้วยธรรม

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรม ธรรมพอเป็นลำดับนะ ศิลพอตัวแล้วไม่ต้องไปหาศีลที่ไหนอีก แล้วสมาธิก็แน่นหนามั่นคงพอตัวนี้ ก้าวขึ้นทางด้านปัญญาแก้กิเลสเป็นลำดับลำดับ กิเลสตั้งแต่ส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด จะแก้ด้วยสติ แก้ด้วยปัญญา ศรัทธา ความเพียร หมุนตัวๆ นี่พอเป็นลำดับ พอถึงขั้นปัญญาหมุนตัวเสียก่อน นี่เรียกว่าหมุนเพื่ออ้อมพอ หมุนทางความพากความเพียร ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น กิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วพอพอคราวนี้พอขั้นสุดยอด พอเรียกว่านิพพาน แปลว่าเมืองพอ ไม่มีกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไปทำลายได้เลย ท่านจึงเรียกว่านิพพานเพียง นี้ก็พอ พอด้วย เพียงด้วย ธรรมนี้พอ

แต่กิเลสนี้เอามาซิ ไม่มีคำว่าพอ มีแต่ความหิวความโหยพาติดพาติ้นตลอดเวลา เอานั้นมาเอานี้ไป เอานั้นมาอันนี้หลุดไปๆ หลุดไม่หลุดมือไปเรื่อยๆ หาเรื่อยๆ ทุกข์ตลอดเวลา สุขมีนิดหน่อยๆ แล้วความทุกข์ทับถมเข้ามาเรื่อยๆ ให้มีธรรมเข้าไปแทรกแซงกันบ้างซิ มีการแก้ไขตัดแปลงกันบ้าง มีแต่กิเลสมันก็ตายกองกันอยู่นี้ไม่มีเวลาสิ้นสุดยุติ ถ้ามีธรรมแล้วตายกองกันด้วยความทุกข์ความทรมานนี้จะหย่อนเข้ามา ทางจะยาวแสนยาว หย่อนเข้ามาด้วยการสร้างคุณงามความดี ใจดวงนี้ไม่ตาย ให้พากันทราบเสียว่าใจดวงนี้ไม่เคยตาย ถึงจะไปตกนรกหมกไหม้ก็กัปกัปกัลป์ก็ตามยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์มากขนาดไหน ยอมรับทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้

ใจดวงนี้เมื่อเวลาชำระซักฟอกโดยลำดับแล้ว ก็กลายเป็นใจที่สว่างามขึ้นมาดังที่กล่าวมานี้ จนกระทั่งพ้นฝั่งไปเลย นี่เรียกว่าสุดยอดแล้ว พอแล้ว ไม่ต้องมาตายกองกันอีกแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺณโกโว บัดนี้ความเกิดอีก ตายอีก แบกกองทุกข์ต่อไปอีกของเราไม่มี

แล้ว นั้นเห็นไหมพระพุทธเจ้าประกาศออกมา แต่ก่อนพระองค์เคยประกาศเมื่อไร วันนั้นทำไมประกาศได้ ก็เพราะความกระจำงแ้งตัดภพตัดชาติ ตัดกองทุกข์ทั้งหลายออกขาดสะบั้นในคืนวันเดือนหกเพ็ญ ประกาศออกมาเลย นี่ละธรรมประกาศก็อยู่ตลอดเวลา แต่พวกเรานอนจมปล่อยให้กิเลสมันเหยียบย่ำทำลาย ไม่เคยเอาธรรมมาชำระสะสาง ชะล้างกันบ้างเลย มันก็มีแต่กองทุกข์ ไปที่ไหนมีแต่กองทุกข์นะ

อย่างไรโรงพยาบาล เรากลัวตาย เราเจ็บไข้ได้ป่วยจึงเข้าโรงพยาบาล ฐิโหมโรงพยาบาลนั้นคือป่าช้าใหญ่ คิดบ้างสิ รักษากันรักษาไม่หายมันก็ตาย เพียงหนึ่งบรรจุคนไข้หรือรับรองคนไข้มา เพียงนี้ก็คนที่ตายไป ๆ รักษาไม่ไหวตายไป เพียงคนไข้ที่รักษาหายไ้ก็มี คนไข้ที่รักษาไม่หายตายอยู่บนเตียงนั้นก็มึ มากขนาดไหน ในโรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ เพียงนี้เป็นเตียงป่าช้า ทุกคนเป็นทั้งคนตาย ผู้หายกลับบ้าน ผู้ไม่หายตายไปเลยมึ มากนะ เอาที่นี้เวลาตายไปแล้วมันไม่ไปไหนนะ มันมาเกาะมาเกี่ยวก็มี สวรรค์นิพพานควรจะไปมันไม่ไป เพราะมันไม่สร้างบุญสร้างกุศล มันสร้างแต่ความชั่วช้าลามก

ตายไปแล้วนึกว่าจะหมดทุกข์ ก็มากวนผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่อีก เช่นนักภวานา ท่านเจ็บไข้ได้ป่วยท่านไปอยู่โรงพยาบาล พวกเปรตพวกผีนี้มากวนขอส่วนบุญส่วนกุศล ตายแล้วแทนที่จะไปไหนไม่ไป เห็นใครมาก็ไปหวังพึ่งหวังอาศัย เพราะความดีของตัวเองไม่มี นี่มีเยอะนะในโรงพยาบาล ฟังให้ชัดเจนวันนี้ธรรมพระพุทธเจ้า นี่ละโรงพยาบาล ป่าช้าอยู่ในที่เดียวกัน ผู้ที่มาขอรับส่วนบุญส่วนกุศลเต็มอยู่ในนั้นอีกเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าตายแล้วจะไปเลย ผู้ที่ลงนรกก็คือว่าผู้ที่มีกรรมหนามากอยู่ไม่ได้ อยู่โรงพยาบาลมาเป็นเปรตเป็นผีอยู่ที่นี่เป็นเปรตเป็นผีประเภทหนึ่งที่จะควรจะได้อาศัยส่วนบุญจากผู้อื่นอยู่ ก็มารบกวนมาขอ

ผู้ที่มีบาปกรรมหนา ๆ ตายขาดสะบั้น พอลมหายใจขาดฝั่งลงนรกเลย เอ้า ผู้ที่มีความดีงามทั้งหลายตามขั้นของตน พอลมหายใจขาดติดฝั่งขึ้นเลย ๆ ผู้ถึงมรรคผลนิพพานแล้วไม่ต้องบอก ธรรมท่านไม่มีอะไรละ ดูแต่ลมหายใจ พอลมหายใจขาดท่านก็ติดฝั่งเลย ท่านไม่มีวิตกวิจารณ์กับเรื่องการเป็นการตาย คือพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ท่านไม่มี สมมุติว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ มันจะตายแล้วหรือก็ดูลมหายใจ เรื่องสมมุติก่อกวนให้เป็นการเดือดร้อนตลอดเวลา คือธาตุคือขันธี่นี้อันสุดท้ายละ

เอาที่นี้จะไปก็ไป แยกหามกันมานานแล้ว รับผิดชอบกันมานานแล้ว ถึงไม่ยึดไม่ถือก็รับผิดชอบกัน เช่น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้ารับผิดชอบในธาตุในขันธี่ กิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นเครื่องก่อกวนจิตใจให้ได้รับความทุกข์ ทุกข์ไม่มีในใจของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ แต่เรื่องที่จะรับผิดชอบในธาตุในขันธี่นี้ยังมีอยู่ เจ็บไข้ได้ป่วยก็รู้

ว่าเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนก็รู้ แต่ไม่ยึดไม่ถือ หากผ่านกันไปผ่านกันมากวนกันอยู่ อย่างนั้น ที่นี้พอลมหายใจขาดปั๊บติดผิง เรื่องการก่อกวนในธาตุในชั้นธัมมอันเป็นเรื่องสมมุติหมดโดยสิ้นเชิง นั่นอนุปาทิสเสนิพพาน เป็นนิพพานล้วน ๆ เลย วิมุตติหลุดพ้นล้วน ๆ พวกนี้ไม่มา ติดผิงไปเลย กับพวกที่สร้างบาปสร้างกรรมหนา ๆ ติดผิงลงเลย

แต่พวกที่เป็นเปรตเป็นผี ชีวิตจิตใจความเป็นอยู่ไม่เพียงพอว่าจะไปลงนรก กรรมก็ไม่ถึงขนาดที่จะลงนรก จะไปสวรรค์นิพพานก็ไม่ถึงขนาดจะไปได้ ก็อยู่ในสภาพที่รบกวน ท่านผู้มีศีลมีธรรมไปอนภาวณาเจ็บไข้ได้ป่วยรักษาธาตุชั้นเหมือนโลก แต่ใจของท่าน ท่านรักษาด้วยธรรม ธาตุชั้นท่านมอบให้หมอบเป็นผู้รักษา ที่นี้เวลาท่านไปอยู่ในนั้น เอาละ พวกเปรตพวกผีมา บางที่จับขาคระตูกี่มี ๆ ท่านกำหนดดูแล้วมันเป็นพวกเปรตพวกผีมา ขอส่วนบุญนั้นส่วนกุศลนี้ นี่ฟังซินะ ฟังให้ตื่นเป็นยังงี้โรงพยาบาล มีแต่ที่จะรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนให้หายโดยถ่ายเดียวหรือ ป่าช้าก็มีในนั้น ให้พิจารณาเทียบเคียงให้ตื่น เปรตกับผีอยู่ในนั้น เปรตคนเป็น เปรตคนตายอยู่ในนั้นหมดนั่นแหละ เข้าใจหรือ

เปรตคนเป็นคืออะไร เข้าไปโรงพยาบาลแล้วก็ไม่อยากตายจะว้ายังงี้ นี่เปรตคนเป็น ผู้ตายแล้วก็มาขอส่วนบุญ นี่เปรตคนตาย เข้าใจหรือ มันเต็มอยู่ในนั้นหมดนั่นนะ เอ้า ฟังให้ตื่นะ วันนี้ไม่ได้เอาโกหกมาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง ถึงกาลเวลาที่จะควรพูดยังงี้ จะพูดทันทีเพราะมันจ้ำอยู่ในหัวใจนี้แล้ว ท่านทั้งหลายว่าศาสนาไม่มี ธรรมไม่มีหรือมรรค ผลนิพพานไม่มีหรือ มันหลับตามันไม่ได้ทำ ไม่ได้ภาวนามันจะมีอะไร ผู้ท่านลืมนตาผู้ท่าน บำเพ็ญมีอยู่ พระพุทธเจ้ามีอยู่ สาวก สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ สอนโลกของพวกเราทั้งหลาย สอนมาโดยลำดับมีอยู่ แล้วทำไมเราเป็นลูกศิษย์ลูกหาท่านจึงนอนจมอยู่กับบาปกับกรรม กับความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาตลอดเวลาไม่รู้จักเป็นจักตาย แต่เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยร้องแอ้อๆ ไม่อยากตาย ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้น

สร้างให้ตีซิ สร้างจิตใจของตัวเอง เพราะใจดวงนี้ไม่เคยตาย เมื่อพอแล้วมันติดเอง ๆ นะ เอ้า ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ วันนี้พวกลูกพวกหลานก็มาเยอะ มาเรียนหนังสือแล้วก็ส่งเข้ามาอบรมทางอรรถทางธรรม ให้นำไปปฏิบัตินะ อย่าพากันลืมนื้อลืมนิ้ว เด็กมันคึกมันคะนองไปทางไม่เป็นท่านะ คึกคะนองส่วนมากมีแต่กิเลสลากไปใช้คล่องตัว คือเด็กที่กำลังหนุ่มสาวนี่แหละ ทั้งหนุ่ม ทั้งหญิง ทั้งชายกำลังคึกคะนองเป็นบ้า อยู่อย่างนี้ละนะ ไม่ได้เอาธรรมเข้าไปเป็นเบรกห้ามล้อ ให้พออยู่เป็นผู้เป็นคน รู้จักดีจักชั่ว รู้จักบุญจักบาปด้วยการรักษาตัวด้วยดี กำจัดปิดเป่าสิ่งไม่ดี ให้ลูกหลานนำไปปฏิบัตินะ มีตั้งแต่ความ

คึกความคะนองมันจะพาจมกันหมดนั้นนะ จมตั้งแต่ยังไม่ตักน้ำพวกนี้ นะ มันจะจมตั้งแต่ยังไม่ตาย จำเอนะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละพอ

โยม สาธุ

หลวงตา เออ พูดไปพูดมาหลงหน้าหลงหลังไปแล้ว

โยม ยอดครูนักเรียนลูกหลานครับ

หลวงตา ครู-นักเรียน โรงเรียนอุตรพิทยานุกูล ครู ๓ คน นักเรียน ม.๔/๗ ชาย ๕๔ หญิง ๕๓ รวม ๑๐๗ คน มาศึกษาเล่าเรียนได้ความรู้วิชาแล้วจะไปปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี เข้าใจใหม่ละ เอาละพอ เอ้า ก็เติมให้ชี้ที่ไหนมันมันบกพร่อง ตรงนี้บกพร่องเราก็เติมให้เข้าใจใหม่ มีอะไรบ้าง

โยม ปัญหาอินเตอร์เน็ตครับผม

หลวงตา เออ ถ้ามามาควรตอบจะตอบไป

โยม ครูอาจารย์ท่านสอนไว้ว่าให้ยกเอามาอย่างหนึ่งคือ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ อะไรก็ได้มาอย่างหนึ่งแล้วมาพิจารณาแยกแยะเป็นส่วน ๆ ให้ละเอียด ซอยให้ถี่ยิบ ตรงนี้แหละที่เกล้าไม่เข้าใจว่าต้องพิจารณาอย่างไร แยกแยะอย่างไร ว่ามันประกอบด้วยอะไรบ้าง แยกให้มันเป็นส่วนๆ ละเอียดๆ ได้อย่างไร ขอโอกาสพ่อแม่ครูอาจารย์ช่วยยกตัวอย่างบอกแนวในการปฏิบัติให้เกล้าด้วยครับ

หลวงตา อ้อ ก็ผมก็อยู่กับผู้ถามปัญหานั้นแหละ พิจารณาผม ผมอยู่กับพระพุทธเจ้า ผมอยู่กับพระอรหันต์ ท่านพิจารณาผมท่านได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน นี้ผมอยู่กับเราเราจะพิจารณาอย่างไร หรือจะเอาหัวเอาน้ำเอาอะไรมาประมาพรหมให้มันหอมหวานชวนชมทั้ง ๆ ที่มันเหม็นจะตายไปผม ถ้าเป็นแบบนี้เรียกว่า กรรมฐานคนนี้กำลังถามปัญหานี้มันจะลงนรกทั้งเป็น เข้าใจไหม พิจารณาเรื่องผมเป็นยังงี้ไม่ต้องพูดไปมากละ ดูในตัวของเราที่จิตใจมันอยู่ในนี้มันจะค่อยชักพอกตัวของมันไปเอง เอาเท่านั้นละไม่ต้องเอามากละ ผมคนทั้งโลกเขาพิจารณาได้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์มีมากขนาดไหน ท่านพิจารณาได้ ทำไมเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าพิจารณาไม่ได้ ไม่ใช่มันไม่พิจารณาหรือมันชี้เกียจจะตายไปละมัง เอ้า แค่นั้นก่อน เอ้า ว่าไป

โยม อีกข้อนะครับ ผมนั่งสมาธิและได้เห็นใบหน้าต่าง ๆ สลับไปมา ทำให้รู้สึกกลัว จึงมองไปที่จิตเห็นว่าจิตกำลังปรุงแต่งสิ่งเหล่านั้นขึ้นมา แต่สักพักสิ่งเหล่านั้นก็จะหายไป จึงมองไปที่จิตอีกเห็นแต่ความว่างเปล่า มองไม่เห็นอะไรอยู่ในจิต สับไปมาอย่างนี้ จนเกิด

ความคิดว่าจิตจะต้องมีธรรมแต่มองเท่าไรก็ไม่เห็นธรรมในจิต ในตอนนี้ผมเข้าใจว่าจิตมี ๓ อย่างประกอบกันคือ

- ๑.จิตกิเลสที่คอยปรุงแต่งสิ่งต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นภายในจิต
  - ๒..จิตว่างที่ไม่มีอะไรเลยอยู่ในจิตนอกจากความว่างเปล่า
  - ๓..จิตธรรมซึ่งผมคิดว่าเป็นธรรมะใช้ดับกิเลสที่เกิดขึ้นภายในจิต
- ไม่ทราบที่ผมเข้าใจถูกหรือเปล่าครับ

หลวงตา ถูกต้อง เป็นขั้น ๆ อย่างนี้แหละ กิเลสปรุงมันก็เป็นต่าง ๆ พอระดับความปรุงทั้งหลายโดยจิตที่ย้อนเข้ามาสู่ตัวเองคือความรู้แล้วจิตจะสงบ พอสงบแล้วมันก็จะว่างของมัน ไม่มีเรื่องปรุงแต่งออกไปสับสนปนเปกัน มันก็ว่างของมัน แล้วอันหนึ่งเป็นอุบายวิธีการต่าง ๆ ที่จะแก้กิเลสด้วยปัญญาคือความคิดความอ่านจากที่ใช้ความคิดนี้ นี้ก็ถูก เอาละแค่นั้น

ข้อ ๒ นะครับ ในตอนนี้ผมเข้าใจว่า ความรู้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นความรู้ไม่จีรังถาวร พอกาลเวลาผ่านไป ความรู้เหล่านั้นก็จะเสื่อมไปตามกาลเวลาเพราะไม่ใช่ความรู้แจ้งของจิต ผมควรจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้เกิดความรู้แจ้งนั้นครับ ขอกราบขอบพระคุณหลวงตา

หลวงตา อบรมหลักฐานให้ดี หลักฐานที่ภาวนายังไงให้อบรมตรงนั้นให้ดี ให้จิตมีความสงบเย็นใจอยู่กับตัว อย่าไปส่งสิ่งภายนอกเข้าใจหรือ เอาละ เท่านั้นพอ มีอะไรอีกล่ะ

โยม อีกข้อหนึ่งครับ เป็นผู้หญิงนะครับ เขาบอกว่า เขาภาวนาด้วยความเปลอสติ ดิฉันเคยคิดลบหลู่ครูบาอาจารย์พระอรียะท่าน แม่ท่านไม่ถือโทษ แต่บาปใหญ่ก็เกิดขึ้นแก่ตัวผู้คิด ทางแก้ก็คือต้องไปขออโหสิกรรม และท่านให้อโหสิกรรม ดิฉันก็ได้ยินมาแบบนี้ นะคะ จึงอยากกราบเรียนถามหลวงตาเพื่อเป็นคติ และสำรวมระวังต่อไป หากเกิดการลบหลู่ครูบาอาจารย์โดยเปลอสติไปแล้ว และสำนึกสำรวมระวังต่อไป และท่านไม่จำเป็นต้องเอ่ยอโหสิกรรมให้ ผู้คิดลบหลู่เหล่านั้นจะมีบาปติดใจหรือไม่เจ้าคะ ดิฉันไม่สบายใจจึงขอความเมตตาหลวงตามา

หลวงตา เออ ให้มีสติ อย่าไปคิดลบหลู่ครูบาอาจารย์ผู้ท่านดี ให้คิดลบหลู่ดูหมิ่นเราตัวกำลังสร้างความชั่วช้าลามก ว่ายกโทษครูบาอาจารย์อยู่เวลานี้ให้มันสงบราบลง เข้าใจไหม ตัวนี้ละตัวเป็นมหาภัย ตัวไปคิดลบหลู่ดูหมิ่นครูบาอาจารย์ตัวเป็นภัย ให้ระวังตัวนี้ให้ดี เอาละเท่านั้น มีอะไรอีกล่ะ

โยม เขาก็บอก ถ้าได้รับคำสั่งสอนจากหลวงตาแล้วเขาจะรีบเดินทางไปขออโหสิกรรมกับครูบาอาจารย์ที่เขาคิดลบหลู่ครับ

หลวงตา ไปไม่ไปไม่จำเป็น ให้อยู่กับภาวนาถูกต้องแล้ว เข้าใจหรือ
โยม อ้อ ไปก็ได้ไม่ไปก็ได้หรือครับ

หลวงตา ไปก็ได้ไม่ไปก็ได้ เราว่าไม่ไปดีกว่า (คนในศาลาหัวเราะ) อ้าว ให้ภาวนา
อยู่นี้ ภาวนาไม่ต้องไปมันดีกว่า ไปก็ เดินโยยกเขยกไปก็จะไปดูถูกท่านอีก กลับมาขาตัวน
ไปหมด เดินไปเดินมาไปโยยกเขยกไป ไปดูถูกท่านอีกกลับมาขาขาตไปข้างหนึ่งแล้ว ไปที่
สองขาขาต ๒ ข้าง ครั้งที่ ๓ กลิ้งไปเลย เข้าใจหรือ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

โยม อันนี้ลูกศิษย์ที่เคยมาภาวนาที่วัดป่าบ้านตาด ชื่อ ปู ที่ไปอยู่ที่สเปน ไปทำ
ปริญญาเอกจำได้ไหมครับ เขากราบเรียนถามมาครับผม จากสเปนนะครับ เขาบอกหนูอยู่
สเปนกำลังทำปริญญาเอก ได้นิมนต์ว่าเห็นหลวงตาเดินผ่านไปมา ณ ร่มไม้ชายป่า ก็เดินตาม
หลวงตาไป เห็นมีโต๊ะเก้าอี้แล้วก็นักเรียน แล้วก็พระนั่งอยู่ แล้วหลวงตาก็ก้าวไปยืนข้าง
หลังบนเวที ได้ร่มไม้มีผู้ติดตามไป แล้วก็นั่งเรียงแถวหน้ากระดาน มีที่ว่างเกือบกึ่งกลาง
วางไว้หน้าสุด ๑ ที่ พระที่นั่งบนโต๊ะเก้าอี้ก็มองมาที่ผู้ถามชื่อปูนี่ละครับ แล้วก็พูดว่า อยาก
ให้สมัครงานโดยมีหลวงตายืนอยู่เบื้องหลังแล้วนิมนต์ก็จบ อยากให้สมัครงาน

หลวงตา แล้วหลวงตาวายังไงละยืนอยู่เบื้องหลัง

โยม เดี่ยวยังไม่จบนะครับ แล้วนิมนต์จบเขาก็กราบเรียนถามหลวงตามาว่า การ
ตัดสินใจสมัครงานฆ่ากิเลสกับทางวัดป่า จะเป็นการตัดสินใจที่เหมาะสมกับชีวิตของปู
คือผู้ถามหรือไม่ ขณะนี้คุณแม่ก็ไม่คัดค้านแล้ว

หลวงตา ถ้าอย่างนั้นก็ให้ปูตัดสินใจเองนะ เข้าใจไหม หลวงตาก็ไม่คัดค้าน แม่ก็
ไม่คัดค้าน ให้ตัดสินใจเองเข้าใจหรือ ให้ไปบอกทำให้ไปภาวนาเสีย กำลังงานอันหนึ่งมันก็มี
อยู่ที่ควรจะทำ มันไปขัดอีกอันหนึ่ง ให้พิจารณาวินิจฉัยตัวเองแล้วตัดสินใจเสีย เอ้า ถ้าเรา
ยังไปไม่ได้ เวลาภาวนาทำความสงบใจก็ให้มี เวลาเรียนหนังสือปฏิบัติหน้าที่
ทางการศึกษาก็ให้มี อย่าให้สับสนกันเข้าใจไหม อันนี้น่าจะไม่ขัดข้องทั้ง ๓ นั้นแหละ
เข้าใจไหม เจ้าของเองไม่ขัดข้อง หลวงตาก็ไม่ว่า เพราะยังไม่ได้บวชเรียนนี่วะ ตั้งหน้าตั้งตา
ปฏิบัติอะไรก็อยู่เป็นฆราวาสทำงานทางบ้านบ้าง ทางวัดบ้าง แน่ะ ก็ไม่ขัดข้อง แม่ก็คงเห็น
ด้วยหลวงตานะ เอาละเอาไปใช้นะ เข้าใจหรือ พอ

โยม ครับ เขาผ่านมาทางสื่อนั้นครับ ผ่านมาสื่อคุณหญิงนุ่น

คุณหญิง ขอโอกาสพ่อแม่ครูบาอาจารย์เจ้าค่ะ เขาตั้งใจของเขาในความหมายของ
เขา เขาคิดว่าเขาเรียนจบปริญญาเอกแล้วเขาจะมาภาวนาอยู่วัดเจ้าค่ะ

หลวงตา เรียนให้เรียนไป อย่าด่วนคิดคาดจนเกินไปจะสร้างความกังวลในหน้าที่
 การงานของตัวเอง เวลาจะทำอะไรให้ทำไปเสีย ก็มีเท่านั้นละ แล้วมีอะไรอีกละ เอ้า ว่ามา

โยม อันนี้ไม่ทราบว่าจะสมควรหรือไม่ คนนี้เขาใช้ชื่อว่าหมาน้อย เขาอธิบายเรื่อง
 อายตนะนิพพาน นี้ครับไม่เชิงคำถามผมว่า เหมือนกับพูดให้ฟังอย่างนั้นนะครับ

หลวงตา โอ๊ย.เอาละไม่อยากพูด คำว่า อายตนะนิพพาน จะรู้ได้ชัดและเข้าใจกัน มี
 พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ล้วน ๆ เท่านั้น เพราะอายตนะนิพพานเป็นสมบัติประจำท่าน
 ตลอด จำเข้าไปบั้นนี้ถึงแล้วถึงกันหมดแล้ว นี่พูดเข้าใจหรือเปล่าละ นี่ละอายตนะนิพพาน
 พอบรรลุธรรมไปถึงกันหมด นี่อายตนะนิพพานของพระอรหันต์ท่านไม่ถามกัน พวกเรามา
 ถามนี้ เดี่ยวเท่าไปทางนั้น เดี่ยวเท่าไปทางนี้ เดี่ยวไอ้หยองเท่าทางนี้เดี๋ยวไอ้ปุ๊กก็เท่าทางนี้
 เราเลยจะต้มยำหมาไม่ไหววันนี้ เอาละพอ

อายตนะนิพพานเป็นของเล่นเมื่อไร แต่เป็นของจริงร้อยเปอร์เซ็นต์สำหรับพระ
 อรหันต์เท่านั้น พูดอย่างนี้พอเข้าใจไม่ใช่หรือ พอบรรลุธรรมไปถึงอายตนะนิพพานถึงกัน
 หมด นั่นเห็นไหม นี่ละอายตนะนิพพานโดยแท้เป็นอย่างนี้ อย่างอื่นก็ว่ากันไปอย่างนั้น
 แหะ ที่จำขึ้นเลขทันทีไม่ต้องถามกัน ทุก ๆ องค์บรรดาลีนิกิเลสด้วยกันแล้วก็คือ พระ
 อรหันต์เท่านั้น เป็นผู้ทรงอายตนะนิพพานสมบูรณ์แบบ เข้าใจไหม แล้วจะมีข้อคัดค้าน
 ตรงไหนอีกละว่ามาซิ

คุณหญิง ขอให้มียายตนะนิพพาน จะได้เข้าใจกว่านี้

หลวงตา ก็พูดแล้วนี่ อายตนะนิพพาน เช่น พระอรหันต์นี่นะ เช่น สมมุติหลวงตา
 บัวขึ้นเป็นพระอรหันต์ นี่ก็อายตนะนิพพาน แนะ ก็เท่านั้นเอง ถ้าไม่ใช่พระอรหันต์ นี่ตุ๊กตา
 เข้าใจไหม มันก็เท่านั้นเองจะว่าอะไรอีก พูดขนาดนั้นแล้วยังไม่เข้าใจ นี่ละธรรมประเภทที่
 ท่านก็พูดออกมาสำหรับปุถุชนเรานี้ไม่เข้าใจเลย อันนี้เราแน่นอนไม่เข้าใจเลย จะพูดแยก
 ไปไหนก็ไม่เข้าใจ พอว่า อายตนะนิพพาน พระอรหันต์ทรงไว้สมบูรณ์แบบทุกองค์ ถึงกัน
 หมดทันที อันนี้เข้าใจด้วยกันหมด ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาทุกพระองค์ พระอรหันต์ทุก
 องค์ พอผางเข้าจุดนั้นแล้วเป็นอายตนะนิพพานด้วยกันหมดเลย เข้าใจหรือ ท่านไม่
 สงสัยกันเลย ไม่สงสัยพระพุทธเจ้าว่ามีมากมีน้อยเพียงไร แล้วพระพุทธเจ้าก็ไม่สงสัย
 พระอรหันต์ เพราะเป็นอายตนะนิพพานด้วยกัน สงสัยกันหาอะไร แนะเท่านั้น

สรูปทองคำ และดอลลาร์ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม ทองคำได้ ๑๐ บาท ๒๔ สตางค์
 ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๖,๗๐๐ กิโล ดอลลาร์ที่มอบ
 เข้าคลังหลวงแล้ว ๘ ล้านดอลลาร์ ทองคำและดอลลาร์ที่ได้เพิ่มหลังจากมอบเข้าคลังหลวง

แล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ที่ผ่านมานั้นได้ทองคำ ๓๘๙ กิโล ๑๐ บาท ๖๙ สตางค์ ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑๑๑ กิโล จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล ที่เราจะมอบข้างหน้านี้หลังจากวันที่ ๑๒ ไปแล้ว ทองคำเรามอบก้าวแรกต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโล ก้าวต่อไปไม่เป็นไรขอให้ได้ก้าวแรกต้อง ๕๐๐ กิโล ถ้าไม่ได้ ๕๐๐ กิโลไม่มอบ จะเอาให้ได้ ๕๐๐ กิโลก่อนถึงจะมอบ จำทุกคนนะ ดอลลาร์ได้ ๘๖,๐๕๘ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบนะ เวลานี้ได้ทองคำ ๗,๐๘๙ กิโล ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๘,๐๘๖,๐๕๖ ดอลลาร์ กรุณาทราบตามนี้ เอาละที่นี้ให้พรนะ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th